

புகர்த்தி

சௌந்தரி

L15842

அகத்தி

சௌந்தரி கணேசன்

ஜீவந்தி வெளியீடு

2017

அகத்தி(கவிதைகள்)

ஆசிரியர்: செளந்தரி

உரிமை: செளந்தரி கணேசன்/ முதற் பதிப்பு: 2017

ஆவணி/ வெளியீடு: ஜீவநதி, கலைஅகம், அல்வாய்/

பக்கம்: 126 /அச்சமைப்பு: பரணீ அச்சகம், நெல்லியடி/

விலை: 300/-

ISBN:978-955-4676-64-0

அன்பு சார்ந்து
அறத்தின் வழிநடந்து
எம்மைப் பெற்று
கல்வி பொருந்தச் செய்து
சீர்மிகு வாழ்வுதந்த
அன்புத் தந்தை கணேசனுக்கே
என் “அகத்தி” சமர்ப்பணம்

பதிப்புரை

ஜீவநதியின் 83 ஆவது வெளியீடாக செளந்தரி கணேசனின் “அகத்தி” கவிதைத்தொகுதி வெளிவருகின்றது. செளந்தரி அவர்கள் புலம்பெயர்ந்து அவுஸ்திரேலியாவில் வாழ்ந்து வருகின்றார். இவர் புகழ்பெற்ற கரவெட்டிப் பண்டிதர் பொன் கணேசனின் புதல்வியாவார். கணிதம், விஞ்ஞானம், கணக்கியல் என பல்துறைசார்ந்த பாடங்களை கற்றுத்தேர்ந்த இவர் சிறந்த கவிதைகள் பலவற்றை எழுதி வருகின்றார். பகுதி நேர பணியாக அவுஸ்திரேலியாவில் தமிழ் பாடசாலையில் ஆசிரியராக கடமையாற்றுவதுடன் அவுஸ்திரேலிய தமிழ் ஒலி பரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தில் 16 அண்டுகளாக அறிவிப்பாளராகவும் நிகழ்ச்சித் தொகுப்பாளராகவும் விளங்குகின்றார். தந்தை வழி ரீதியாக கிடைக்கப்பெற்ற ஆழ்ந்த தமிழ்ப் புலமையினால் இவர் கவிதைத்துறையில் தன் ஆளுமைத் திறன்களை வெளிக்காட்டி வருகின்றார். தமிழில் அதிக நாட்டத்துடன் தன் படைப்புகளைப் படைத்து வருகின்றார். பெண்ணியக் கருத்துகளையும் இடையிடையே தெளிக்கின்றார்.

“நீர்த்திரை” என்னும் கவிதைத் தொகுப்பை வெளியிட்டுள்ள இவரது 2 ஆவது வெளியீடாக இந்நூல் வெளியாகின்றது. உணர்வுத்தளத்தை தொட்டுச் செல்லும் இவரது கவிதைகள் வாசகர் மனங்களை கவரும் என்னும் நம்பிக்கையோடு இந்நூலை வெளியிட்டு வைக்கின்றோம்.

- க.பரணீதரன்

என்னுரை

வணக்கம்

“அகத்தி” எனது இரண்டாவது கவிதை நூல். இந்தக் கவிதை நூலை நான் வெளியிடுவதும் நீங்கள் வாசிப்பதும் ஓர் கொண்டாட்டமாகத்தான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. வழமையான செயல்களிலிருந்து விடுபட்டு நண்பர்களையும் உறவுகளையும் சந்தித்து அவர்களது அன்பையும் ஆசியையும் தரிசிப்பதென்பது கொண்டாட்டம் தானே! வியாபார நோக்கிலோ அல்லது வாசகர்களைத் திருப்திப்படுத்தும் நோக்கிலோ இதை நான் வெளியிடவில்லை. நான் எழுதியவற்றை என்னை நேசிப்பவர்களுடனும், என்னைப் போன்றவர்களுடனும் பகிர்ந்து கொள்ளும் ஆவலில்தான் இந்த நூல் வெளியிடப்படுகின்றது.

எனக்கான பேச்சை நான் சிறுவயதிலேயே ஆரம்பித்து விட்டேன். அதற்கான தளத்தை ஏற்படுத்தி எமக்குள் தன்னம்பிக்கையையும், எதையும் எதிர்கொள்ளும் திறனையும் ஏற்படுத்திய எமது தந்தை பண்டிதர் பொன் கணேசன் அவர்களின் அன்புக்கு இந்த நூலை நான் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

வாழ்க்கையில் பல முரண்பாடுகளையும், புதிர்களையும் சந்தித்திருக்கின்றேன் ஆனால் எனக்கோ என்னைச் சார்ந்தவர்களுக்கோ ஒருபோதும் நான் பாரமாக இருந்தில்லை. மன அமைதி கிடைக்காதவையிலிருந்து விலகி கிடைப்பவற்றோடு மகிழ்ந்து வாழுகின்ற இந்த வாழ்க்கை எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. வாழ்க்கை மிகமிகச் சிறியது. அதை முழுவதுமாக ரசித்து வாழ வேண்டுமென்பதே எனது விருப்பம். இவ்வளவு போதும் இனிமேல் ஓய்வு நிலைக்குச் செல்வோம் என்ற மனநிலை எனக்குள் ஒருபோதும் ஏற்படக்கூடாது. கரையோரத்தில் நின்று கால்நனைக்கின்ற பெண்ணாக இல்லாமல் கடலுக்குள் பாய்ந்து தொடர்ந்தும் நீச்சலடிக்கவே விரும்புகிறேன்.

என்னிடம் ஏதோவோர் தனித்தன்மை இருக்கிறது. அதை மற்றவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்றில்லை ஆனால் அதை என்னால் உணரமுடிகிறது. நான் எளிமையானவன் என்றும் சொல்ல மாட்டேன். எனக்குள் ஓர் ஆடம்பர மனமும் இருக்கிறது. வசதியும் வாய்ப்பும் இருப்பதால் காலத்திற்கேற்ப எனது நடை, உடை, பாவனை மற்றும் வாழ்க்கைமுறை போன்றவற்றில் எனது விருப்பங்களைச் சரியாகக் கவனிப்பதால் எதுவுமே என்னில் தாழ்வுணர்ச்சியை ஒருபோதும் ஏற்படுத்தியதில்லை.

எவற்றை நான் உணர்ந்தேனோ எவற்றை நான் அறிய விரும்புகிறேனோ அவற்றை எனது கவிதைகளில் வெளிப்படுத்த முயன்றிருக்கிறேன். நான் வெளிப்படையாகப் பேசுகிறவன், எனது கவிதைகளில் உள்ள உண்மைத்தன்மை அதை எனது வாசகர்களுக்கு எடுத்துக்கூறும். எனது கவிதைகளுக்கும்

எனக்குமிடையே அதிக தூரம் இல்லை அதேபோல் எனது வாழ்க்கைக்கும் எழுத்துக்குமிடையேயும் அதிக முரண்பாடுகள் இல்லை.

எனது ஒவ்வொரு கவிதையும் அந்த நேரத்தில் ஏற்பட்ட ஓர் உணர்ச்சி மாற்றத்தின் வெளிப்பாடாகவே இருக்கும். ஆனால் இன்று எனக்குள் பலமாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கலாம் அதனால் அன்று எழுதப்பட்ட கவிதைகள் இன்றைய நிலையில் எனக்குப் பொருந்தாதவையாகவும் இருக்கலாம்.

அந்தரங்கமானவையென்று கருதி எந்தக்கவிதையையும் நான் மறைத்து வைத்திருக்கவில்லை. எதை எழுதுகின்றேனோ அதை வெளியிடுகின்றேன். சில கவிதைகளில் சொன்னது முக்கால்வாசியாகவும் சொல்லாமல் விட்டது கால்வாசியாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் எனது உள்மனதைத்தான் வாசகர்களுக்கு முன்பாக வைத்திருக்கிறேன். எந்த சமரசங்களுக்கும் இடம்கொடுக்காமல் எனது "அகம்" எனது கவிதைகள் மூலம் வெளிப்பட்டிருக்கிறது அதனால்தான் இந்நூலுக்கு "அகத்தி" என்று பெயர் சூட்டியிருக்கின்றேன்.

எனது கவிதைகளில் பல எனது முகப்புத்தகத்திலும் அவுஸ்திரேலியத் தமிழ் ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தில் கவிதை பேசும் நேரம் என்ற நிகழ்விலும் வெளிவந்திருக்கின்றன.

என்னிடம் அளவற்ற காதல் இருக்கின்றது. அது எனது எழுத்தின் மீதும் எனது பணியின்மீதும் நான் தொண்டாற்றுகின்ற நிறுவனங்கள்மீதும் நான் நேசிப்பவர்கள்மீதும் பரந்து காணப்படுகிறது. பகுதி நேரமாக அவுஸ்திரேலியத் தமிழ் ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தில் பணிபுரிவதையும், வென்றவேத்வில் தமிழ்ப் பாடசாலையில் தமிழ் ஆசிரியராகப் பணியாற்றுவதையும் என் வாழ்வில் நான் செய்கின்ற பயன் உள்ள செயல்கள் என்றே கருதுகிறேன்.

கடந்த 16 வருடங்களாக வயிற்றுப்பிழைப்புக்காக நான் பணியாற்றுகின்ற நிறுவனமும் எனது ஆன்மதிருப்திக்காக தொண்டாற்றுகின்ற நிறுவனங்களும் என்னோடு பயணிக்கின்ற எனது நேசத்துக்குரியவர்களும் எந்த நேரத்திலும் எந்தவிதமான அழுத்தத்தையும் எனக்குக் கொடுத்ததில்லை அதனால்தான் எனது பொறுப்புக்களை என்னால் இயல்பாகவும் திறமையாகவும் செய்யமுடிகிறது. அவர்களுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

என்னை எழுதத்தூண்டும். என் எழுத்தை நேசித்து என்னை ஊக்கப்படுத்தும் எனது வானொலி நேயர்களுக்கும், முகநூல் நண்பர்களுக்கும், என் நண்பர்களுக்கும். இந்நூலை வெளியிடும் ஜீவநதி பதிப்பகத்தினர் மற்றும் பதிப்புரை எழுதிய ஜீவநதி நிறுவனர் கலாமணி பரணீதரன் அவர்களுக்கும் எப்போதும் என்னோடு துணையிருக்கும் எனது குடும்ப உறவுகளுக்கும் அன்பு வணக்கத்தையும் நன்றியையும் தெரிவிக்கின்றேன். குறிப்பிடத்தவறியவர்கள் மற்றும் அனைவரின் மீதும் எப்போதும் எனக்கு அன்பும் பிரியமும் உண்டு என்பதையும் அறியத் தருகின்றேன்.

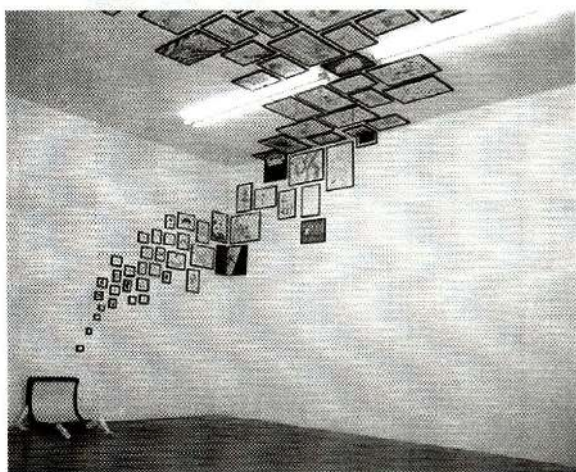
GPO Box 3388
Sydney NSW 2001
Australia

சௌந்தரி கணேசன்

01.07.2017

Email: sownthary@gmail.com

எனக்காக

என் ழுச்சு

உன்னைவிடச் சிறந்தது
இவ்வுலகில் ஏதுமுண்டோ
எட்டியெட்டிப் பார்த்து
ஏமாந்து போகின்றேன்

உன் சுட்டு விரலால்
கொஞ்சம் சுட்டிக் காட்டு
சற்று இளைப்பாறி
நான் மீண்டு வருவேன்

இது என்ன
ஒரு வழிப் பாதையா
உன் பாசவலைக்குள்
நான் உருகி உருகி
மீண்டும் உயிர்க்கிறேன்

கரைபொருளாகி
கரைதிறன் மீறி
பிறிதொரு நிலையில்
படிமம் ஆகிறேன்

இந்த வேகம்
எனக்குள் வளர்ந்தால்
நான் காணாமல் போவது
கடுகதியில் நிகழும்

பெருங்கடல் போல
அலைகளை அனுப்பி
புதுவித சைகையில்
என்னை அழைக்கிறாய்
உவகை பொங்க
உனக்குள் விழுந்து
மெது மெதுவாக
நான் தத்தளிக்கிறேன்

என் படகுக்காரனே
நீ இல்லாமல்
கரைசேரத் தெரியாத
பரம ஏழை நான்
கண்டும் காணாமல்
நீ போவதும் ஏனோ?

இவள் பாவம் என்பதும்
உன்னை நேசித்தலே
இவளது பயணம் என்பதும்
விடுதலையடைந்த
விந்தை மனிதன்
உனக்கெப்படிப் புரியும்

ஒவ்வொரு பொழுதும்
ஒவ்வொரு கணமும்
உன் பாசமழையில்
என்னை நிறைத்தவன் நீ

யாருமற்ற உலகில்
நீயாகிய நானும்
நானும் மட்டும்
மீந்து மிதக்கிறோம்

நீண்டதூரம்
சுமந்து விட்டேன்
உன்னை சுவாசித்தபடி
மீண்டும் என் பாதையில்
நீண்டு செல்கிறேன்

உன்னைவிட உயர்வாக
என்னிடம் ஏதுமில்லை

தாய்மடி

தாய்மடியொன்று வாடகைக்கு வேண்டும்
தலைசாய்ந்து கொஞ்சம் கண்மூட வேண்டும்

கருவறையிலிருந்து காலெடுத்து வைத்தேன்
நடைபழகிவந்து நான் நிமிர்ந்து நின்றேன்
தோல்விகளையேற்று முன்னேற்றம் கண்டேன்
கேள்விகளைக்கேட்டு என்விதியைப் படைத்தேன்

மூவெட்டு வயதுவரை மூச்சுமுட்டும் இனிமை
சில எட்டைத் தாண்டியதும் சிக்கல்களின் கொடுமை
காயங்கள் வடுக்கள் கரையாத மனவலிகள்
காற்றில்லா உலகத்தில் பூட்டியதோர் வெறுமை

பாசங்கள் அனைத்தும் பேச்சளவில் கண்டேன்
நேசங்கள் அனைத்தும் உதட்டளவில் என்பேன்
உன் நினைவில் மட்டும் தாளாமல் உடைந்தேன்
உன் மடியில் சாய்ந்தால் சமாதானம் அடைவேன்

தாய்மடியொன்று வாடகைக்கு வேண்டும்
தலை சாய்ந்து கொஞ்சம் கண்மூட வேண்டும்

அன்பின் அகராதியே தலைகோதும் பொன்விரலே
நேச நதியே நான் இளைப்பாறும் போதிமரமே
முட்டைக்குள் மோதும் குட்டிக்குஞ்சானேன்
தொட்டுத் தாலாட்ட நீ வேண்டும் தாயே

கடலைப்போன்று முடிவற்றது உன் பாசம்
சொர்க்கத்தைவிடச் சிறந்தது உன் நினைவு
மரணத்தைவிடக் கொடியது உன் பிரிவு
என் உலகத்தை மறக்க நீ வேண்டும் தாயே

தாய்மடியொன்று வாடகைக்கு வேண்டும்
தலை சாய்ந்து கொஞ்சம் கண்மூட வேண்டும்

என் அப்பா

என் காலம் தூவும்
ஒவ்வொரு துளியிலும்
உன் முகம் தேடுகிறேன்

உன் முகம் காணும்
ஒவ்வொரு வேளையிலும்
குயில் போல் கூவுகிறேன்

நீ இல்லாத
ஒவ்வொரு மணித்துளியும்
ஓசையற்றுத் தவிக்கிறது
என் உயிர் மூச்சு
ஏக்கத்தில் மெலிகிறது
என் உடல் காற்று

உனது ஒவ்வொரு செயலும்
ஒவ்வொரு விதம்
நீ சிறிதளவும் பிசகாத
பாசத்தின் உருவம்

வான்வெளி பிளந்து
உன் குரல் மழை பொழிந்தால்
காலைப் பொழுதொன்று
இனிதாக மலர்வது
என் வரையில் நிச்சயம்
என்னோடும் பேசினாய்

எனக்காகவும் பேசினாய்

உன் வாய் சொல்லிய
ஒவ்வொரு வார்த்தையும்
என் மனவெளி எங்கும்
துள்ளித் திரிகிறது

உன்னோடு பேசாத
ஒவ்வொரு கணமும்
என் மனதோடு பேசுவதால்
நான் கற்றவை அதிகம்

என் உதிரமும் உயிரும்
உன்னைக் கருவாக்கி
உருவாக்கும் முயற்சியில்
போட்டியின்றித் தோற்கிறது

அனைத்தையும் உன்னிடம்
கடனாகக் கேட்பேன்
உன் அன்பை மட்டும்
அடைகாத்து நிற்பேன்

கடவுளின் குழந்தை

விலைமதிப்பற்ற கலை நான்
ஈடுசெய்யமுடியாத, விசை நான்
இயற்கையின் உருவாக்கத் தேர்வு நான்

எனது பாதை தெளிவானது
எனது வாழ்வு எளிமையானது

தினமும் நான் நேசிக்கப்படுவேன்
எனது குறைகள் மன்னிக்கப்படும்
முன்பைவிட மகிழ்ச்சி பொங்கும்

எனது பாவங்களுக்கு
நான் அழவேண்டியதில்லை
பாதுகாக்க வேண்டியது
என்னை உருவாக்கியவன் கடமை

எனது வாழ்க்கை நாடகத்தை
அவன் அறிந்துகொள்வான்
பிரார்த்தனைகள் ஏதுமின்றி
அவன் புரிந்துகொள்வான்
அவனது நீதி
என் பாவத்தை தள்ளுபடிசெய்யும்
அவனது கருணை
என் நியாயத்தை சீர்தூக்கிப்பார்க்கும்

எனது வலிகள் குணமடையும்
எனது இழப்பை ஈடுசெய்யும்
எனக்குள் ஆன்மபலம் பெருகும்
பெரும் ஆசீர்வாதம் கிட்டும்

மீண்டும் நான் புன்னகைப்பேன்
நான் ஓர் கடவுளின் குழந்தை

போராளி

தடைகளைத் தாண்டி
எல்லையை மீறும்
நானும் ஓர் போராளி

உழைப்பை விதைத்து
செழிப்பைச் சேர்க்கும்
நானும் ஓர் போராளி

சிலைகள் செதுக்கி
சிற்பமாக்கும்
நானும் ஓர் போராளி

மலையை நகர்த்த
ஆயுதம் வேண்டாம்

நதியைப் பிரிக்க
கும்பலும் வேண்டாம்

சொந்தபலம் போதும்

வெல்லவும் முடியாமல்
வீழ்த்தவும் முடியாமல்
என்னுள் எத்தனை வீரர்கள்

போராடாத போர்
ஓய்வுநிலை அடையாது

கண்களின் எல்லைவரை
பார்வையாளரின் முகங்கள்

போராடி முடித்து
ஓய்வெடுக்க வேண்டும்

என் எதிரிகள் எங்கே?

தாயானவன்

ஓர் தாய் வயிற்றில் பிறக்கவில்லை
ஒன்றாகச் சேர்ந்து உண்ணவில்லை
உறவைச் சொல்லி மகிழ்ந்ததில்லை
உணர்வுகள் என்றும் சுட்டதில்லை

உரிமையை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டோம்
உயிருடன் தினமும் காவிச் சென்றோம்

பாதிவழிப் பயணத்தில்
பாரம் சுமக்க முடியாமல்
எவரோடும் பேசாமல் தூரம் சென்றேன்

என் வலிகளை நீ உணர்ந்து கொண்டாய்
என் கண்ணீரை நீ கண்டு கொண்டாய்

உன் காதுகள் சொல்லென்று கெஞ்சும்
என் பிடிவாதம் இல்லையென்று மிஞ்சும்

காலங்கள் ஓட காட்சிகள் மாறின

தேவையறிந்து நம்பிக்கை ஊட்டினாய்
என்னை எனக்கு ஞாபகப்படுத்தினாய்

தாய்க்குருவி போன்றவன் நீ
உன்னால் நான் மீண்டும் பிறந்தேன்

என் அடையாளங்களில் நீயும் ஒருவன்
உன் உறவுகளில் நானும் ஒருத்தி

இவன் யார்?

காரணமின்றி
அவன் கண்களைப் பார்த்தேன்

கனவில் வந்தான்
நினைவில் கலந்தான்

நித்திய உணர்வாகி
நீருற்றின் சுகமாகி
தவிர்க்க முடியாமல்
தொடர்ந்து சென்றேன்

அரவணைப்பு வறுமையை
ஆறுதல் பரிசாக்கி
இது காதலென்று அறிவித்தான்

வேடம் கலைந்ததும்
பாசாங்கு கடினமானது

இவன் யார்?

என்னை அடையவேண்டிய
கட்டாயப் பிறப்போ
அற்புத அழகுள்ள
ஆனந்தக் கிரகமோ

ஆராய விரும்பாத
அதிசயப் பொருளோ?

என்ன இது
ஒரு மந்திரக்கோலாகி
மலைக்க வைக்கிறதே!

என் மனச்சுவரில்

இத்தனை
தொலைவில் நின்றும்
எப்படி என்னோடு
பேசாமல் பேசுகிறாய்

உன்னைப்போல்
எவரும்
இதுவரை என்னோடு
நட்பாக இருந்ததில்லை

நீ பகமையற்றவன்
உண்மையின் பிரபஞ்சத்தரிசனம்
இனிமையிலும் இனிமையானவன்

இன்ப துன்பங்களை
மறுப்பின்றி
ஏற்றுக்கொள்பவன்

எனது உதடுகள்
பேசும் பாஷைகளை
புரிந்துகொள்ள
சிரமப்படாதவன்

என் கண்களில்
பட்டுத்தெறிக்கும்
சூரியப்பிரகாசம்
உன் அறிவுச்சுடரை
ஞாபகமுட்டுகிறது

நாம் சிரித்த நாட்களின்
நினைவுத் துளிகள்
என் மனச்சுவரில்
ஊர்ந்து திரிகின்றன

ஒவ்வொன்றாக
நினைத்துப் பார்க்கிறேன்

இதுவரை அறியாத
அமைதியொன்று
எனக்குள் குடியேறுகிறது

நம்மை நாமே
வனைந்தால் ஒழிய
மறுபடியும்
எம்மைப்போல்
யாராலும் முடியாது

துரோகம்

விசுவாசத்தையும்
மன்னிப்பையும்
சாதகமாக்கி
துண்டு துண்டாக
கிழிக்கப்பட்ட
இதயமொன்று
நினைவுகள்
முற்றுகையிட
ஓலமிட்டு அழுகிறது

கடந்துவந்த துரோகத்தை
மீண்டும் உணர்கிறது

எப்படி அவர்களால்
இதை செய்யமுடிகிறது

அன்பை மட்டுமே
காவிச்சென்றேன்
உண்மையை மட்டுமே
பேசிக்கொண்டேன்

சுவர்களில்
திட்டுத்திட்டாக இரத்தம்
அதைக்கூட
ஓவியம் என்றுதானே
நினைத்தேன்

வார்த்தைகள்மீது
நம்பிக்கைவைப்பது
என் பலவீனமா!

பயமாக இருக்கிறது

வல்லினங்கள்
மெல்லினத்தை
சிதைப்பது எதற்காக!

உடைந்த இதயத்திற்கு
ஒத்தடம் கொடுக்க
எங்காவது ஒலிக்குமா
ஓர் பாடல்

தளர்ந்த நம்பிக்கையை
தட்டி எழுப்ப
எங்காவது கேட்குமா
ஓர் பிரார்த்தனை

கவலை மறந்து
காற்றில் பறக்கும்வரை
நீலவானத்தின்
கறுப்பு மறையும்வரை
கண்களை மூடிக்கொள்வேன்

விநோதமானவன்

ஒவ்வொரு கணமும்
இசை லயம் போல்
மிதந்து வருகிறது
உந்தன் ஞாபகம்
உணர்த்த முடியாத பரவசம்
குதூகலமான கொந்தளிப்பு
நீ ஓர் விநோதமான கனவு
உறக்கத்தில் மட்டுமல்ல
விழிப்பிலும் விலகாத
விநோதமான கனவு
தொடர முடியாத
தொலை தூரத்தில் நீ
நீ இல்லாத வானத்தில்
எதுவுமே எனதல்ல
பச்சைப் பச்சேலென
செழித்து நிற்கிறது இதயம்
அழகாக மலர்ந்துவிடு
மலர்களின் நறுமணத்தில்
என் இதயம் நிரம்பட்டும்
காதலை நான் காதலிக்கிறேன்

மீண்டும் உன் பெண்ணாக

கண்களை மூடாமல்
கனவு காண்கிறேன்
என் கனவிலும்
கனவு நிலையிலும் நீ

ஓர் அருவமாய்
ஓர் மேய்ப்பனாய்
உரிமை வென்ற விடுதலையாய்
பறந்து திரியும் சுதந்திரமாய்
வெடித்துச் சிதறும் மழைத்துளியாய்
மொழி பெயர்க்க முடியாத ஓவியமாய்
அசைவுகளற்ற ஆழ்கடலாய்
அனைத்தும் துறந்த மிதவையாய்
இன்னும்பல விசித்திரமாய்
கனவிலும் நினைவிலும்
என்றும் நீ

உன் பாசத்தின் செறிவில்
நான் கற்சிலையானேன்

எப்போது உன்பாதம்
என்மீது படும்
உன் பெண்ணாக
மீண்டும் நான் உயிர்பெற!

சிறகடிக்கும் மனசு

சில நாட்கள் கடினமாகும்
சில நேரம் கண்ணீர் வரும்
நேசம் மட்டும் போதும்
சிறகடிக்கும் மனசு

ஒரு கோணம் மறைத்தாலும்
பரலோகம் அனுப்பியதால்
நீ ஓர் சிறப்பு வழி
என் வழியில் நீ வேண்டும்

என் வானமெங்கும்
நட்சத்திரத் தாராளம்
அத்தனையும் உள்வாங்கி
அழகழகாய் மின்னுகின்றேன்

என் இதயமெங்கும்
ஒய்யார ஒப்பனைகள்
உல்லாசம் தாலாட்ட
உவகையில் மிதக்கின்றேன்
எதையென்று சொல்வது நான்

வார்த்தையில் வெளிப்படுத்த
எண்ணத்தை தெளிவுபடுத்த
உணர்வுகள் எளிதல்ல

மனிதபக்தி கொண்டவள் நான்
கலக்கமற்ற கற்பனைவாதி
நம்பமுடியா மகிழ்ச்சியுடன்
நன்றிக்கடன் வளர்க்கின்றேன்

இரவும் பகலும் மன்னவளாகி
அரியாசனத்தில் அமர்கின்றேன்
நாள் செய்யும் நறுமணத்தை
நாளும் பொழுதும் இரசிக்கின்றேன்

ஆரவாரக் கூட்டத்தில்
ஆற்று மணல் சிறுமி போல
பரந்த தோள்களிலே
பச்சைக் கம்பளம் விரிக்கின்றேன்

என்னோடு நீ இருந்தால்
நாளாபற்றிய சிந்தனையில்லை
மறுநாளும் இருப்பாய் என்றால்
மரணம்பற்றியும் சிந்தனையில்லை

எதைப்பற்றியும் சிந்திக்காமல்
எனது இடம் சேரவேண்டும்
சேரும்நாள் காணும்வரை
செங்கதிராய் நீ வேண்டும்

விதியின் விளையாட்டிது
விசைப்படசின் வேகத்தில்
கப்பல் மெதுமெதுவாய்
கரை நோக்கிச் செல்கிறது

உன் தரிசு நிலம்

நானோர்
தேடல் நிறைந்த
அட்சய பாத்திரம்

தெரிந்தும் தெரியாமலும்
என்னை நானே
எதற்கோ தானம்செய்து
நாட்களாகிவிட்டன

புதிதாக அள்ளித்தர
என்னிடம் ஏதுமில்லை

அலைமேல் அலையனுப்பி
அணைத்துச்செல்ல
ஆர்வம் காட்டுகிறாய்

என் நித்திய உணர்வால்
உன் கண்களிலும்
காதல் தொற்று

என் ஆசைகளுக்கு
எல்லைகளில்லை

என் விருப்பங்களை
நான் பயிரிடவேண்டும்

உன் தரிசு நிலத்தை
தயார்படுத்தி

என்ன தவம் செய்தேன்

என்ன தவம் செய்தேன்
என்னைக் கொண்டாட

வடிவமற்ற வாழ்க்கை என்னது
என்னைத்தவிர என்னிடம் ஏதுமில்லை

எம்மை இணைத்த பாலமென்ன
இறுக்கமான கைப்பிடிக்குள்
என்னைக் கொண்டாடும் மாயமென்ன

என்னைச்சுற்றி
உயரமான மலைகள்
வளரும் பயணங்கள்
சுட்டெரிக்கும் சுரியன்
ஆறுகளின் கர்ஜனை
கூடவே பொக்கிசங்கள்.

வாருங்கள்
மகிழ்ந்து கொண்டாடுவோம்

பொறுப்பற்ற நாட்களை
பொங்கும் காதலை
அழகிய தருணங்களை
ஒரு முறைக்கு இருமுறை
நினைவில் நிறுத்தி
நிர்மலமாய் சிரித்து
ஆடுவோம் பாடுவோம்
ஓர் குழந்தையைப் போல

நன்றி

எனது உலகம் மிகவும் சிறியது
புதிதாக எதையும் கற்றுத் தராதது

விடையின்றி எனக்குள்
ஆயிரம் தேடல்கள்

ஒற்றைச் சொல்லில்
ஒவ்வொன்றாய் உணர்த்திவிட்டு
ஓரமாகச் செல்லுகின்றாய்

நீண்ட தூக்கத்தின்
ஓர் விழிப்பாய்
விந்தையின் கைபிடித்து
விருப்போடு நடக்கின்றேன்

எனக்குள் தவிக்கும்
“நீ” என்பதன் அர்த்தம்
எவருக்கும் புரியாது
உனக்கும் தெரியாது

உன் நயமும் வளமும்
பொருளும் திறனும்
பேசாப் பொருளை பேசச்சொன்னது
கேட்கா வரத்தை கேட்கச்சொன்னது

வானத்தை மறைக்கும்
மழைதரா முகிற்கூட்டம்
சுமை தாங்காமல்
ஓர்நாள் பொழிந்து கொட்டும்

வேனில் காற்றின்
சுகமான தீண்டலில்
நிரந்தரம் ஒன்றை
அடைந்த நிறைவில்
எனக்குள் நானே மௌனமாவேன்

மீண்டும் வந்து
உனக்குமட்டும் நன்றி சொல்வேன்

மாறாத பார்வை

எனது இடம் மாறியது
எனது பணி மாறியது
எனது நடை மாறியது
எனது உடை மாறியது
எனது தோற்றம் மாறியது
எனது புன்னகை மாறியது
பற்றுவைத்த அனைத்தும் மாறியது

உணவிலும் மாற்றம்
உடம்பிலும் மாற்றம்
உள்ளத்திலும் மாற்றம்
எத்தனை மாற்றங்கள்

இயந்திர வாழ்க்கையில்
எல்லைக்கோடு நகர்த்தி
நானும் மாறிவிட்டேன்

என் பார்வை மட்டும் மாறவில்லை

ஆரவாரம் துரத்தி
அமைதியை நோக்கும்
என் பார்வை மட்டும் மாறவில்லை

திசைகள் மாறினாலும்
மனங்கள் மாறினாலும்
உரிமைகள் மாறினாலும்
மாற்றங்கள் தொடர்ந்தாலும்
என் பார்வை மட்டும் மாறாது

நான்

அழகானவள் நான்
ஆச்சரியப்படத்தக்கவள் நான்

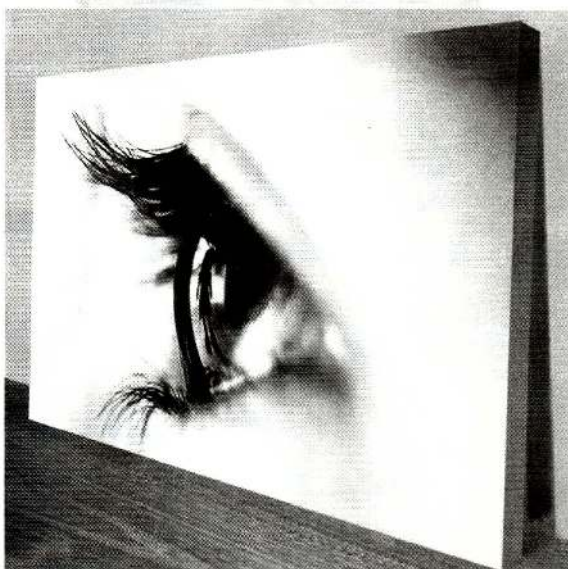
எனது உலகு புதியது
எனது உலகு தனியது

எனது புன்னகை சூரியன்
எனது சிந்தனை சவாரி
எனது பாணி கிருபை
எனக்குள் பொங்கும் கருணை

நான் பேசுவது உண்மை
நான் படைப்பது திறமை
நான் கொடுப்பது தாய்மை
என்னால் பலருக்குப் பெருமை

என உடலில் எங்கும் வளைவு
என் உயிரில் பொங்கும் அன்பு
என் மனதில் என்றும் தெளிவு
என் கைக்குள் அடங்கும் உலகு

உங்களுக்காக

உறவுகள்

காதலனாக
கணவனாக
நண்பனாக
சகபயணியாக

விரும்பியும்
விரும்பாமலும்
இணைந்துவாழ
இன்பம்காண
இன்னபல காரணத்தால்
உருவாகின்றன உறவுகள்

சகித்தல்
சமாளித்தல்
சமரசம்செய்தல்
தேவையான தகுதிகள்

ஊட்டி வளர்த்தால்
உட்பொருளாகும்
போற்றிப் புகழ்ந்தால்
சொன்னதைச் செய்யும்

எதிர்த்தால் பறிபோகும்
மறுத்தால் அந்நியமாகும்

கவனம் குறைந்தால்
கண்டமாகித் துண்டமாகி
கரைந்துபோகும் தீவாகும்

விதைத்தவுடன்
விருட்சமாகும்
உறவுகளுமுண்டு

விண்ணில் கலந்து
மண்ணில் பிறக்கும்
உறவுகளுமுண்டு

அடிக்கரும்பாய்
நுனிக்குருத்தாய்
அதியமான்
நெல்லிக்கனியாய்
அஃதோர் இனிமையாய்
என்னைச் சுற்றியும்
எத்தனையோ உறவுகள்

கனவு மனிதன்

வானவில்லின் வண்ணங்களில்
மின்னி மறைந்தான்
ஓர் கனவு மனிதன்

இலைகள் ஊசலாடும் காட்டில்
அவள் வரம் கேட்டாள்
இறைமகன் இவன் வந்தான்

இவன் காந்தம் போன்றவன்
தீராதபாசம் கொண்டவன்

இரவில் தோன்றும் விடிவெள்ளி
பகலில் பறவைகளின் பாடல் ஒலி

நீண்ட படிக்கட்டுப் போன்றவன்
யாரும் தாண்ட விரும்பும் ஓர் மகன்

கொஞ்சுமொழிப் பேச்சில்
தீந்தமிழின் சுவை சொல்வான்
பால்வினை மறந்து பலம் தருவான்
தேவதையென்று உணரவைப்பான்

சாம்பல் நிறவானில்
சஞ்சரிக்கும் வேளை
அவன் தோள்மீது சாய்வாள்

நீல நிறவானில்
பறக்கின்ற வேளை
அவன் சிறகோடு இணைவாள்

இன்னும் இன்னும் நேசிக்க
இப்படி ஒருவனைத் தரிசிக்க
அவளிதயம் விரிகிறது

என்ன இவனிடம் இல்லை
இது ஒன்றே அவளது கேள்வி
உள்ளே மற்றும் வெளியே
இவன்தான் ஓர் மனிதன்

யாதுமாகி நின்றாய்

நீயே ஒன்று
நீயே பல

காணாதபோது
மயக்கத்தில் இருள்
கண்டதும் நெஞ்சில்
விடுதலை வெளிச்சம்

எதை உமிழ்கின்றாய்
அதைச் சுவைக்கின்றேன்
எதைப் பொழிகின்றாய்
அதில் நனைகின்றேன்

ஊக்கம் அளித்தாய்
உள்வலி மறந்தேன்
சிந்தை கவர்ந்தாய்
நெஞ்சுருகி நின்றேன்

பார்க்கும் இடமெங்கும்
நீக்கமறத் தெரிந்தாய்
ஐம்புலனை வென்று
யாதுமாகி நின்றாய்

படைத்தவனைத் தொழா மனம்
நிறைத்தவனைத் தொழுகிறதே

இறக்கை

கொலைக்களம் ஒன்றில்
பனிமலைத் தொடராய்
வெள்ளை உடுத்திய
கறுப்பு மனங்கள்

கறுப்பு வன்முறை
தெறிக்கும் சிவப்பில்
வெறித்தனம் மாறாது
மார்தட்டும் மனிதர்கள்

நம்பிக்கை தரும்
வெள்ளை நிறத்தை
வண்ணங்கள் மறைப்பது
என்ன வேடிக்கை

மனிதத் தோலின்
மாற்று நிறம்போல்
வெவ்வேறு மனிதர்கள்
வெவ்வேறு நிறங்களில்

மற்ற நிறங்களை
பின்னுக்குத் தள்ளி
உண்மையின் நிறம்
உச்சத்தில் நிற்கட்டும்

வெள்ளை மனதில்
விதைக்கும் கனவுகள்
நதிக்கரையோரம்
அறுவடையாகட்டும்

வெள்ளைப் புறாக்களின்
சிறகுகள் இரண்டும்
சமவெளி இடையே
சமரசம் செய்யட்டும்

இது எங்கள் வாழ்க்கை
பறவைகள் போன்று
சொந்த இறக்கைகள்
நாமும் வளர்ப்போம்

மாற்றம்

நிரந்தரமென்று எதுவுமில்லை

திட்டமிடாமல்
மாறுகின்றன மாற்றங்கள்

தோற்றம் மாறுவதும்
மாற்றம் தான்

இன்று ஓர் சூரியன்
நாளை ஓர் பகல்
மீண்டுமோர் இரவு
பெரியதோர் மாற்றம்

தவறொன்றுமில்லை
ஏற்றுக்கொள்

ஒருமுறைக்கு
பலமுறை
சிறுமைப்பட்டாலும்
அந்நியப்படாமல்
ஏற்றுக்கொள்

மாற்றம் ஒன்றே மாறாதது

இறுதித் தீர்ப்பு

எனக்காக உழைக்கிறேன்
எனக்காக வாழ்கிறேன்

எனது செயல்களில்
சில சமர்ப்பணம்
சில தியாகம்

சமர்ப்பணத்தின்போது
கடவுளும் நானும்
தியாகத்தின்போது
எனக்குள் கடவுள்

ஒவ்வொரு செயலுக்கும்
ஒவ்வொரு தீர்ப்பு

துன்பம் நேர்ந்தால்
செய்கையில் தவறு
இன்பம் கண்டால்
செய்கையில் நியாயம்

இறுதித் தீர்ப்பென்று
இங்கு ஏதுமில்லை

வாழ்க்கையென்பது வாழ்வதற்கே

கடந்தகாலத்தில் இறந்துவிடு
நிகழ்காலத்தில் வாழ்ந்துவிடு
எதிர்காலத்தில் மீண்டும் பிறந்துவிடு

முதுமை

அந்த வீட்டைப் பாருங்கள்
எத்தனை அழகு

மரங்கள் சூழ்ந்த முற்றம்
வண்ணக் கலவைப் பூச்சு
அழகான ஜன்னல்
அதற்கேற்ற கதவு

ஆனாலும்
அது ஓர் வெற்று வீடு

வெற்று வீட்டின்
வாய்பேசா மொழியை
அசைபோட்டுப் பார்த்தேன்

துன்பமுடைய
தூயோர் வாழ்வின்
சோகம் உணர்ந்தேன்

பெரிய வீடு
மயான அமைதி

மூடிய சாளரங்கள்
சிலந்தி பின்னிய வலைகள்
பிரிக்கப்படாத பரிசுப் பொருட்கள்
மூலையில் ஓர் மரக் கட்டில்
கறைபடிந்த படுக்கை விரிப்பு
யாருக்கும் சொந்தமற்று

செளந்தரி / 48

வரும்பல துன்பம் தாங்கி
தொலைபேசி மணிகேட்க
அல்லும் பகலும் காத்திருக்கும்
வயசான அப்பாவும்
வாடிப்போன அம்மாவும்

அந்த வெற்று வீட்டின்
தனிமைக் குரலை
செவியுற்று செவியுற்று
நாய்களும் பூனைகளும்
நன்றி மறக்காமல்
ஓயாது கத்துகின்றன

அந்த வெற்று வீட்டின்
வலிதின்ற தோற்றத்தை
எட்டியெட்டிப் பார்த்து
சுற்றி நிற்கும் மரங்களும்
சோகத்தின் உச்சத்தில்
இலையுதிர்ந்து நிற்கின்றன

இரவு பகல் எப்பொழுதும்
இழவுச் செய்திகள்

கைவசம் உள்ள உறவுகளைக்கூட
காலம் விட்டுவைக்கவில்லை
பலருக்கும் பாரமாகி

பயனற்றுக் கிடக்கும்
இவர்களின் முடிவும்
இன்னும் தூரமில்லை

முடியும் தருணத்தில்
அவர்களுக்காகவும்
ஓர் ஜீவன் துடிக்கட்டும்

கனவுகளைச்சேகரி

உன்னிடம் ஓர் நாள் வருவேன்

சமாதானங்களைத் தாண்டி
நீ காத்திருக்க வேண்டும்

சுத்தமான சூழலில்
சத்தான வேளையில்
சோதனைகள் மறந்து
வேதனைகள் கடந்து
சத்தியத்தைப் பேசுவேன்

இனிப்புத் தடவிய
கசப்புக் காயத்தின்
கடைசித் துளியும்
கரையும் வரை
உன் காதோடு பேசுவேன்

உன் ஆசைகள் தீர
என் ஆவல்கள் தீர
போதிய அளவு
பேசிக் களிப்போம்

உன் வெறுமையின் தாகம்
என் தாய்மொழியில் தீரும்

உன் ஆசையின் மோகம்
என் காதலில் தணியும்

கனவுகளைச் சேகரி
கவலைகள் மறக்கும்
விடுதலை தேடு
விடியலும் தோன்றும்

பிறந்தமண்

அமுதம் பொழியும்
அன்பு மனதில்
மையல் வளர்த்து
கர்வம் கொண்டேன்

நீயன்றி இன்பமுண்டோ

என் தாய்தேசம் போல்
உன் மீது நான் நேசம்

கலகலக்கும் திருவிழா நான்
என் ஆரவாரக் கூட்டத்தில்
தியானிக்கும் தருணம் நீ

உன் முகம் பாராமல்
என் உள்வலி நீங்காது
உன் குரல் கேட்காமல்
என் தாய்மொழி பேசாது

நாளும் பொழுதும் அழுது
என் உயிரின் அருகே ஏக்கம்
எத்தனை குரல்கள் ஒலித்தும்
உன் குரல் தேடும் மயக்கம்

அச்சமற்ற இதயம் ஒன்று
தலை நிமிர்ந்து நிற்கிறது
தான் பிறந்த மண்ணை நாடி
கால்கள் இரண்டும் நீள்கிறது

வலி

இதயம் வலிக்கிறது
மௌனமாகக் கரைகிறேன்
நாட்கள் நீள்கின்றன
வேகமாகப் பாய்கிறேன்
ஒவ்வொரு கணமும்
தனிமையை உணர்கிறேன்
ஒவ்வொரு துகளையும்
மலையெனச் சுமக்கிறேன்
வார்த்தையின் ஒத்திசைவை
வரிவரியாய்த் தேடுகிறேன்
பறவையின் சிறகைப்போல்
பாரமாகி விழுகிறேன்
மோசமான இடைவெளி
தானாக விரிகிறது
மோதுகின்ற விதிமீதும்
நம்பிக்கை வருகிறது
அம்பொன்றின் எறிவலி
ஆழமாகத் தாக்கியது
வெற்றிடம் நோக்கி
சோகநிழல் பாய்கிறது
சுமைகளைச் சுமந்தபடி
கடந்து போகிறேன்
இருள்படிந்த புதுயுகம்
புலராமல் நீள்கிறது

எது காதல்?

சத்திய சோதனை
சந்திக்கும் நேரம்
உயிர்க் காதல்
என்ன செய்யும்

உயிரைக் கொடுக்குமா
ஒருகணம் சிந்திக்குமா

இரவும் பகலும்
ஒன்றிற்காக
ஏங்கிக் கொள்வதும்

ஒருவரும் அறியாமல்
ஒன்றிற்காக
ஓடிச் செல்வதும்

இன்னுயிர் ஒன்றை
தன்னுயிரென்று
ஓதிக்கொள்வதும்

உண்மையெனில்
ஓசையற்ற சமர்ப்பணம்
காதலில் சாத்தியமாகும்

இல்லையெனில்
காணாத விண்மீன்களின்
வீணான தேடலது

காத்திருப்பு

யன்னலுக்கு வெளியே
இருண்ட இரவு
என் மனசைப்போல!

ஊர் உறங்கியும்
உறங்க மறுத்தன கண்கள்

கனவுகளின் வெளிச்சம்
காலத்தைக் கடக்கப் போதவில்லை

நினைவுகளின் காயம்
கண்ணீரால் கழுவ முடியவில்லை

ஏனிந்த நாட்கள்
என் தேசத்தின் போர்போல் நீள்கிறது

நம்பிக்கையின்மையும்
தனிமையின் வெறுமையும்
நிஜத்தையும் கேள்வியாக மாற்றுகிறது

ஒரு கணம் அழுகிறது மனசு
மறுகணம்
அடைகாக்கும் தாயாகச் சுரக்கிறது

ஏனிந்தப் போராட்டம்

விடியலுக்கு காத்திருப்பு அவசியமோ?

கசியும் இதயத்தைக் கட்டுப்படுத்த
இருண்ட இரவில்
மின்னும் வெள்ளிபோல்
விரைவாக வந்துசேர்!

நெருக்கம்

கண்கள் தொடராமல்
கனவுகள் போதுமென்றேன்
கையில் வந்தபின்பு
நிஜங்களே போதவில்லை

என்னைச் சுற்றும் ஆடம்பரம்
ஆணவ நிலைக்குத் தாவி
அனைத்திலும் தெறிக்கின்றது

கனவிலும் கவிதை எழுதி
எழுத்தின் வறுமையை
என் பேனா சினக்கின்றது

ஈர்ப்புசக்தி அதிகமாக
ஆசைகள் இலவசமாகி
அலைமோதித் திரிகின்றன

காதலின் தத்துவத்தை
காகிதத்தில் பதிப்பதற்கு
முடியாமல் தவிக்கின்றேன்

உள்ளத்தின் மொழியும்
உடலின் மொழியும்
உடலா உயிரா என்று
போட்டி போடும் நிலை

இது வெறியா
பாசமா பரவசமா

தெய்வத்தின்மீது
வெறி கொண்ட ஓவியன்
நான்கு கைகளை வரைந்தான்

காதலின் வேகத்தில்
பத்துத் தலைகளை
பொருத்திப் பார்த்தேன்
சமாதானம் அடையவில்லை

ஏன் இந்தச் சிரமம்
இந்த நெருக்கம்
எப்படி உருவானது!

பிரிவின்வலி

பாடலொன்று
பரவசப்படுத்த
வரம்புகளற்ற வெளியில்
பறந்து சென்றேன்

பாடலின் முடிவில்
பிரிவின் வலி
துன்பத்தின் நிழல்

ஒருவரை ஒருவர்
உற்று நோக்கி
இரவு முழுவதும்
பேசிய வார்த்தைகள்
மொழி பெயர்க்கப்படாமல்
சலசலத்து அடங்கின

கவிதைகள்கூட
காதல்ச்கூட்டில்
மெழுகாய் உருகி
பிரிவுக் கோப்பையை
நிரப்பி வழித்தன

இத்தனை நடந்தும்
சற்றும் அடங்காமல்
மீண்டும் மீண்டும்

அத்துமீறி
விரிகின்றன சிறகுகள்

இணையத் துடிக்கும்
பறவை ஒன்று
துணைவரும் பாதையில்
புதுக்குரல் எழுப்பி
தனித்து நின்று கூவுகிறது

வினோதமான சிருஷ்டிகள்

அடுத்தது என்ன
அடுத்தது என்ன

கண்கள் தாவத்தாவ
கண்களின் வேகத்தோடு
காட்சிகள் தோற்கத்தோற்க

பண்பும் பவிசும்
பலமாய்த் தூண்டத்தூண்ட

தேர்வுகளற்று
திசையறியாமல்
நீட்சியொன்று தொடர்கிறது

தித்திக்கும் பண்டத்தின்
தொக்கும் சுவையறிய
பூமித்தளம் தாண்டி
நாட்டியம் நடக்கிறது

இனிப்பு வலியை
இதயம் நாடுவதை
மனமும் மூளையும்
திட்டித் தீர்க்கிறது

விதிசமைத்த படையல்களில்
விநோதமான சிருஷ்டிகளை
சராசரி என்று சொல்லி
சமாளிக்க முடியவில்லை

பின் தொடரும் நிழலாக
விரும்பிச் செல்வதனால்
சமநிலைக்கு மீண்டுவரும்
சாத்தியமும் தோன்றவில்லை

வற்புறுத்தல் ஏதுமின்றி
பேரின்பக் கொடையாக
அத்துமீறி அரவணைக்கும்
அனுபவ அலைகளினை

என்னோடு நீ

நிற்பதுவும் நடப்பதுவும்
நினைவில் நின்றதுவும்
அத்தனையும் மறந்து
காலையும் மாலையும்
கடமையென்றெண்ணி
நெஞ்சம் நிறைந்து
தேன்கவை உணர்ந்து
அன்பில் வளர்ந்த
ஆனந்தக் களிப்பில்
முப்பொழுதும்
உச்சரித்தேன்
உந்தன் நாமம்
என்ன ஆச்சரியம்
இப்பொழுது
என்னைக் காணோம்
என்னோடு நீ
என்றானபின்
நீயன்றி
நானும் உண்டோ...

நான் கடவுள்

கேட்டு மன்றாடினால்
கொடுப்பவரா கடவுள்?
நடப்பதை எழுதிவிட்டு
பார்ப்பவரா கடவுள்?

யார் கடவுள்?
எங்கே கடவுள்?

இருட்டு மண்டலத்தில்
வெளிச்சம் பரப்பி
குழப்ப நரம்புகளில்
அமைதி பாய்ச்சும்
மனித உருவில்
கண்டேன் கடவுளை

தோல்வி அரங்கில்
தெரியம் ஊட்டி
பலவீனப் படிகளை
பலமாய்த் தாங்கும்
மனித உருவில்
கண்டேன் கடவுளை

வெறுமை போக்கி
வெற்றிடம் நிரப்பி

காற்று வெளியில்
காதல் செய்யும்
மனித உருவில்
கண்டேன் கடவுளை

என் வெற்றியை
என் தோல்வியை
என் அச்சத்தை
என் வலியை
என் ஆக்கத்தை
என் அழிவை
எனக்குள் உருவாக்கும்
நானும் ஓர் கடவுள்

சித்தவலு பெற்று
சத்தியம் காத்து
மனிதம் வளர்த்தால்
நானும் கடவுளே!

எனது கடவுளை
வழிபட வேண்டாம்
எனது கடவுளை
பிரார்த்திக்க வேண்டாம்

எனது கடவுளுக்கு
சாவியும் வேண்டாம்
எனது கடவுளுக்கு
சாமியும் வேண்டாம்

என் உயிரைத் தோய்க்கும்
ஒவ்வொரு மனிதனும்
என் உள்ளம் கரைக்கும்
ஒவ்வொரு மனிதனும்
என் இதயம் தேடும்
கருணைக் கடவுளே!

நான் கறுப்பு

எனது நிறம் கறுப்பு
அது என்னுடையது

எமது நிறம் கறுப்பு
அது எங்களுடையது

கறுப்பு எமது அடையாளம்
எம் முன்னோர்களின் வரலாறு

நான் கறுப்பு
நான் பலவீனம் அல்ல பலம்
நான் தோப்பு அல்ல தனித்துவம்

நிலத்துள் பூக்கும் வைரத்தின் நிறம் நான்
நட்சத்திரம் மின்னும் இரவின் நிறம் நான்

என் நிறத்தில் தவறுகள் இல்லை
என்னை வெறுத்து ஒதுக்க
எவருக்கும் அனுமதி இல்லை

இத்தனை ஆண்டு சென்றபின்பும்
அடிமை மோகம் சுண்ணை மறைக்க
வெள்ளைக் குப்பை மனதை நிரப்ப
முளைச்சலவையில் தூங்கும் மனிதனே

தூக்கம்விட்டு எழுந்து வா
உன் அழகு விதிகளை சரிசெய்து கொள்
உன் சொந்த நிறத்தை உடமையாக்கு

நான் பிறந்தபோதும் கறுப்பு
நான் வளரும்போதும் கறுப்பு
நானை இறக்கும் போதும் கறுப்பு
இறந்தபின்பே சாம்பல்

நீ - நான் - நாம்

உன் கனவுகள்
உன் எண்ணங்கள்
உன் நம்பிக்கை
இவைதான் உன் உருவம்

உன் ஆசைகள்
உன் எதிர்பார்ப்பு
உன் பலவீனம்
இவைதான் உன் முகவரி

உன்னைப்போல் இவ்வுலகில் வேறில்லை
நீயன்றி வேறொன்றில் முழுமையில்லை

நீ எதுவோ அதுவாக இரு

உன் தனித்துவத்தை பிரகாசித்தபடி
உன் இரசனைக்கு ஏற்றபடி
இயல்பாக வாழ்ந்துபார்
உலகம் உன்னை இரசிக்கும்

நிரந்தரமென்பது உண்மையில்லை
நிற்பவையனைத்தும் உன்னதமில்லை
நீ என்பதே பெறுமதியானது
எவர் வெறுப்பினும் உன்னை நீ நேசி
உன்னிடம் உள்ளதை விதைத்துக் கொண்டிரு

நாளைய விடியலில் நாம் உருவாகலாம்

புலம்பெயர் பொங்கல்

அன்று

உழவர் கிராமத்தில்
உறவுகளின் நேசத்தில்
கோழிகூவத் துயில் எழும்பி
பச்சை வயல் வெளியில்
பசுமை தெளிக்கும்
அத்துளக் குளத்தில்
ஆடிப் பாடி நீச்சலடித்து
புத்தாடை உடுத்தி
புதுரிப்பன் கட்டி
வானவெடி வாத்தியம்
சூரியனைத் தொட்டெழுப்ப
முன்முற்றம் அம்மா கூட்ட
மாக்கோலம் அக்கா போட
அறுகம்புல் பிடுங்கி
அப்பாவிடம் நான் கொடுக்க
கள்ளச் சிரிப்புடன்
வெள்ளை நீறிட்டு
மஞ்சள்மாக் கடவுளை
மனசார வணங்கிவிட்டு

புதுமண் அடுப்பில்
புதுப்பாணை வைத்து

புத்தரிசி போட்டு
பாலோடு சக்கரையும்
பாகும் பருப்புமிட்டு
பானைவாய் பொங்க
பதமாகப் பார்த்திருந்து
பொங்கலோ பொங்கலென்று
பொதுக்குரல் எழுப்பி

வாழையிலை கழுவி
வாழைப்பழம் வைத்து
வானவர்க்குப் படைத்து
சுற்றம் சூழநின்று
சுவையான பொங்கலை
சுகமாக உண்டோம்

இன்று

புலம்பெயர் தேசத்தில்
வாழ்த்துச் செய்திகள்
பொங்கலை அறிவிக்க

தமிழ்க்கடைக்குச் சென்று
கண்டதையும் வாங்கி
கடுகதி ரெயில்போல்
கலக்கினேன் பொங்கலொன்று

இங்கே
புது அடுப்புமில்லை
புதுப் பானையுமில்லை
புது அரிசியுமில்லை
அட புது உடுப்புமில்லை

கிடைத்த பாத்திரத்தில்
சக்கரையும் பாலுமிட்டு
தேவைக்கு அதிகமாக
தேவையற்றதெல்லாம் கொட்டி
கிண்டிக் கிழறி
ஆத்திரத்தில் பொங்கிய
அவசரப் பொங்கலிதை
வெள்ளித் தட்டிலிட்டு
வேடிக்கை பார்க்கிறேன்

கூடிக் குலாவ
சொந்தங்கள் அருகிலில்லை
பாடிப் பகிர்ந்துண்ண
பக்கத்தில் நண்பரில்லை

தைப்பொங்கல்
தமிழனுக்குத் தனிப்பொங்கல்
புலம்பெயர்ந்த தமிழனுக்கோ
புதிரான புதுப்பொங்கல்

நீ பேசு

பேச்சுக் கவர்ந்திழுக்க
பொருள் அலாரமடிக்க
பேச்சும் பொருளுமாய்
நிறையப் பேசு

கடவுச் சொற்களிட்டு
பத்திரப் படுத்தாமல்
சத்தமிட்டுப் பேசு

அஞ்சா மொழியில்
நெஞ்சை நிமிர்த்தி
உரத்துப் பேசு

தூரத்து வானில்
ஒற்றைப் புள்ளியை
தெட்டத் தெளிவாக
அடையாளம் காட்டு

காதல் உணர்வுகள்
கரைந்து போகாமல்
கொஞ்சு மொழியில்
நெஞ்சோடு பேசு

நீ சத்தமாகப் பேசு
உன் சத்தமான பேச்சில்
ஒலிக்கட்டும்
ஏழிசையும் இராகம்

பக்தி

பூமிப்பந்தை
விசையுடன்
சுழலச் சொன்னாய்

ஊமைக்காற்றை
உயிர்ப்புடன்
ஊதச் சொன்னாய்

சிறகொடிந்த பறவைக்கும்
காற்றைக் கிழித்து
பறப்பதற்கு வழிசமைத்தாய்

உன் தோழமை நன்று
உன் கருணை நன்று
உன் காதல் நன்று

மீண்டும் மீண்டும்
தீராத காதலுடன்
திசையறியா பக்தியுடன்
தொட்டணைக்கும்
மாந்தருக்கு
நம்பிக்கையளித்தால்

எண் சாண் உடம்பின்
இயக்கம் ஓயும்வரை
உல்லாசமாக
ஊஞ்சலாடும் மனசு

புலமை

பார்த்ததும் உன்னை
கேட்டதும் உன்னை
பார்த்ததை பார்ப்பதும்
கேட்டதை கேட்பதும்
சாத்தியமாகும்
உன் தயவால் தானே

கற்பனையும் நீயே
காப்பதுவும் நீயே
கற்பனை கனிவதும்
காத்ததை காப்பதும்
சாத்தியமாகும்
உன் தயவால் தானே

நற்கலை கண்டு
நல்மனம் கொண்டு
நாமம் பெற்ற
தூய புலமை
தோற்பதும் உண்டோ

இப்புவி தன்னில்
நாமறிந்த புலவோர்
சீற்றம் தணிந்து
ஏற்றம் குறைந்து
வாழ்ந்ததும் உண்டோ

இத்தனை நாளும்
நிகழ்ந்த பாடங்கள்
பொந்தினில் இட்ட
தீயெனப்பற்ற
அக்கினிக் குஞ்சொன்று
எழுந்தது
நிற்கவில்லை
அங்கே நிறைந்தது

புதிய நட்பு

கடற்கரை ஓரம்
காலாற நடந்தேன்
கண்களில் பட்டது
ஓர் முத்துச்சிப்பி

விதியின் ஆசியோ
விபரீத ஆசையோ
கைகளில் ஏந்தி
கண்களில் வைத்தேன்

தினம் தினம் வியந்து
தூக்கத்தில் சுமந்து
தூரத்து வானில்
சிறகடித்துப் பறந்தேன்

அன்றோர் பொழுது
அழகிய தருணம்
கணையொன்று தாக்க
இதயங்கள் பேசின

வசந்த காலத்தில்
கட்டிய பாலங்கள்
தொட்டும் தொடாமலும்
வானத்தை முட்டின

பாசக் கடலில்
மூழ்கிய நேரங்கள்
முட்டியும் மோதியும்
முழு நிலவை எட்டின

கடல் அலை போன்று
ஓயாத நேசம்
ஓடோடி வந்து
கரையைத் தொட்டது

வெவ்வேறு தீவில்
வேறு வேறு பாதை
தேய்பிறைகூட
வளர்பிறை ஆனது

ஒன்றில் ஒன்று
நனையும் உயிர்கள்
ஒரு மனம் வாட
ஒரு மனம் உருகும்

பெண்

பெண்ணின் வலிமை
தனிவடிவம்

உதிக்கும் போது சூரியன்
தழுவும் போது சூடு
மார்பில் ஊட்டச்சத்து
தேர்வில் தங்கம்

அவள்
கருணையின் நீட்சி
பரம்பரையின் தொடர்ச்சி
தரிசனத்தை கடந்த
நம்பிக்கையின் வெளிப்பாடு

அவள்
கடந்தகால உருவாக்கம்
நிகழ்கால ஜன்னல்
எதிர்கால இணைப்பு
என்றும் உயிரின் ஆரம்பம்

அவளோர் நிதர்சனம்
வானவில் இறக்கையில்
அழகான நிறம்தேடி
கொண்டாடும் நாளிது

அவளது புதிய கனவை
அவளது பன்முகத் தன்மையை
தெரியமாக உரக்கச் சொல்

இன்றைய சின்னப் பெண்
நாளைய எழுச்சிப் பெண்மணி

மனிதம் எங்கே?

கவிஞனின் கற்பனையில்
உருவான காற்று
சுகமாக வருடிச்சென்றது

அலைகளைத் தூதுவிடும்
தாயாகும் கடல்
ஓயாமல் தாலாட்டுச் சொன்னது

குழந்தையின் மனதில்
இடம்பிடிக்கும் நிலா
தானாகப் பால்மழை பொழிந்தது

பூமியின் மடியில்
போர்வையாகும் மழை
மென்மையாக முத்தமிட்டுச் சென்றது

இயற்கையின் தத்துவங்கள்
இன்பத்தை உணர்த்த
உறவுகள் மட்டும்
துன்பத்தை தருவதேன்

மனிதம் மறைந்துவிட்டதா!

முதுமைக்காலை

எழுதிய காலங்கள் போதவில்லை
எதுவரை என்பதும் தெரியவில்லை

அன்பும் வெறுப்பும் ஒரே தளத்தில்
அழகையும் சிரிப்பும் ஒரே கணத்தில்

கேலியும் கூத்தும் தானாக மறையும்
உறக்கமும் உறவும் காணாமல் போகும்

காதலும் காமமும் கரைந்து போகும்
சாப்பாடும் சமிபாடும் போட்டி போடும்

இழப்பும் பிரிவும் நிச்சயமாகும்
பரிவும் பாசமும் அந்நியமாகும்

திக்குத் திசைகள் தெரியாத உருவம்
துன்பமும் சோம்பலும் சூழும் பருவம்

குருட்டு வலிகள் விரட்டி அடிக்கும்
நிலையாமைத் தத்துவம் பிரட்டிப் போடும்

இலையுதிர் காலம் இதுவெனத் தெரிந்தும்
மலைபோல் நம்பிக்கை ஏனோ வளரும்

இலைகள் தரையில் உதிர்ந்த பின்பு
உலர்வதுதானே இயற்கையின் நியதி

ஏற்றுக்கொள்

வாழ்க்கை நாடகம்
அரங்கேறும்வேளை
வருவதை ஏற்றுக்கொள்

தனிமையும் தவிப்பும்
கெடுதலைத்தரினும்
வருவதை ஏற்றுக்கொள்

காலம் நதி போன்றது
வெறும் தூண்டில்கள்
தடைபோட்டு நில்லாது

சோகம் மழையெனப் பொழிந்தாலும்
தேகம் புளுவெனத் துடித்தாலும்
வருவதை ஏற்றுக்கொள்

இதுவும் கடந்து போகும்
நம்பிக்கையுடன் காத்திரு

ஆயுதங்களை சுமக்க
தோள்களை உரமாக்கு

சுமக்கமுடியாதவை
சுமத்தப்படுவதில்லை

தீர்வற்ற கணக்கில்லை
சாவியற்ற பூட்டில்லை
வலியின்றி வளமில்லை
வருவதை ஏற்றுக்கொள்

பிடிவாதம்

சூரியன் விட்டுச் செல்கிறான்
பூக்கள் உதிர்ந்து விழுகின்றன
நான் காத்திருக்கிறேன்

வானத்தின் நீலம் தேய்கிறது
இரவின் நீளம் வளர்கிறது
நான் காத்திருக்கிறேன்

நதி வெள்ளம் ஓய்கிறது
கடல் மண்ணும் காய்கிறது
நான் காத்திருக்கிறேன்

உலகத்தில் நானும் ஒரு பாதி
சுரங்கத்தின் முடிவில் ஒளி தெரியும்
என் பாதையில் நான் காத்திருக்கிறேன்

இதுவரை அறியாத ஒன்றை
என் ஆத்மா தரிசித்தபின்
எப்படி விடை கொடுக்கமுடியும்

எதுவும் முடிவல்ல
உன்வழியே நீ தனியாகச்செல்

மீண்டும் சந்திக்கும்வரை
கைகளில் கிடைக்கும்வரை
நீ காத்திரு

ஒற்றுமை

உள்ளவராய்
வல்லவராய்
எளியவராய்
எல்லைகடந்து பறப்பவராய்
மனதை ஆட்கொள்பவராய்
எத்தனை மனிதர்கள்

சொட்டும் மழைபோல்
செல்லப்பேச்சு
இணைந்து சிரிக்கும்
வெண்கலச் சிரிப்பு
காதலைச் சொல்லும்
பிரகாசக் கண்கள்
சிறகடித்துப் பறக்கும்
சிந்தனை வளர்ச்சி
வாரி அணைக்கும்
நீண்ட கைகள்
திரும்பச் சொல்லும்
திமிரான தோற்றம்
நெஞ்சை மயக்கும்
எத்தனை வடிவங்கள்

காலையில் படர்ந்து
இரவில் திரும்பும்

பறவைகள் போன்று
ஒருவரையொருவர்
பரஸ்பரம் வாசித்து
பரஸ்பரம் நேசித்து
காலம்தோறும்
அன்பை சுவாசிப்போம்

காந்தமுள்

சின்ன உணர்வுகள்
சிகரத்தில் ஏற
முனைந்து முனைந்து
ஒவ்வொரு தடவையும்
தோல்வியடைந்தன
நிஜ வானில்
ஊஞ்சல்கட்டியும்
தோல்வியின் பாரம்
குறையவில்லை
முழுமையே பூரிப்பு
முற்றுப்பெறுதலே சேமிப்பு
ஏதோ ஓர் கூர்மை
எனக்குள் ஊடுருவி
குத்திக் கிழிக்கிறது
சமநிலையைச் சீராக்க
வார்த்தைகள் தவிர
வசதிகள் ஏதுமில்லை
சிம்மாசனம் ஏன் உயரமானது
மனம் ஏன் அடிமையானது
வலியது மெலிவதில்லை
உன்னைக் குத்தும்
காந்தமுள்ளை
திசை திருப்பு

நெடுஞ்சாலை

உருவமற்ற விதைகள் ஒவ்வொன்றும்
உயிர்த்தெழுதலின் சாத்தியம்பற்றி
உணர்த்திக் கொண்டிருக்கின்றன

மறைந்திருந்த துல்லிய படிமங்கள்
காட்டு மரம்போல் வளர்ந்து
கரங்களை நீட்டி வரவேற்கின்றன

மையப் புள்ளியை நாடி
கடந்துபோன யுகங்கள் பல
அண்டவெளியில் அலைகின்றன

இன்பவேளை நழுவிய கணங்கள்
இலையுதிர் காலத்தின் மஞ்சளாகி
இதயம் வரை அழுத்துகின்றன

காலம் கடந்த எழில்மயமொன்று
தினைப்புலத்தின் நாயகியிடம்
கற்பனை ஒளி காட்டுவதேனோ!

கரடுமுரடான பாதையொன்றில்
விண்மீன் ஒன்று தடம்பதிக்க
நெடுஞ்சாலைப் பயணம் நீள்கிறது

பறந்து போ!

கண்களைக் கட்டிக்கொண்டு
கனவுகளைச் சுமப்பதா!
ஒன்றிற்காய் அழுவதுவும்
ஒன்றையே தேடுவதும்
சுத்தமாகப் பிடிக்கவில்லை
சுதந்திரம் தேடும் மனது
அடைபட்டு நிற்கலாமோ
விட்டு விடுதலை பெறு
சுற்றிப் படராத கொடி
பம்பரமாய் சுற்றுவதோ
ஒரு நொடியில் முடிவெடு
நதிபோல் ஓடும் கால்கள்
நிழல்தேடி ஓடுவதோ
தூக்கம் கலைத்துவிடு
நடுக்கடலில் நின்று
தண்ணீரைத் தேடுகிறாய்
விதியென்ற கோடரி
எட்டிநின்று சிரிக்கிறது
தோற்றுப் போகாதே
பலம்கொண்டு
உன்னை நீயே தூக்கியெறி
தூரம் தூரமாக
பறந்து போய்விடு

மின்னுவநெல்லாம்

மின்னல் வெளிச்சம்
உன்னைக்காட்ட
ஈர்ப்பு விதியொன்று
எனக்குள் உருவானது
உயிரின் நகர்தலும்
உணர்வின் நடுக்கமும்
உன் மூச்சுக் காற்றில்
உருவாக்கம் பெற்றன
காதல் மொழியறிந்த
மனித நிலாவை
விளையாட வாவென்று
கைநீட்டி அழைத்தேன்
கரங்கள் நீண்டாலும்
விரல்கள் இணையாது
வேறாக நின்றதால்
விழிகள் நனைந்தன
நெஞ்சில் நிறைந்த
காதல் மெல்லினம்
பிரிவுச் சூட்டில்
மெதுவாக வாடியது
தானாக மின்னும்
மனித நட்சத்திரத்தை
பார்வையால் தட்டிவிட்டு
பாய்ந்து நடக்கின்றேன்

அவள்

அனைத்தும் அவளே என்று
வெளியில் தெய்வம் ஆனாள்
அடி பணிந்து வணங்கி நின்று
வீட்டில் வேடம் தாங்கினாள்

அவளை என்ன செய்தீர்
அழுத்தம் கொடுத்து அடக்கிவைத்தீர்
தள்ளி வைத்துப் புறக்கணித்தீர்
சலவை செய்து குழப்பிவிட்டீர்

அவள் கற்பழிக்கப்பட்டாள்
சித்திரவதைக்கு உள்ளானாள்
உடலின்பத்திற்கு இரையானாள்
தன் வலிமறந்து சுமை தாங்கினாள்

குறைகளை சகித்துக் கொண்டாள்
அறியாமையைப் புறக்கணித்தாள்
உணர்வுகளை ஒதுக்கி வைத்தாள்
தன் பெருமைகளை மென்று விழுங்கினாள்

வெந்நீரை வேரில் தெளித்தபோதும்
தன் வேதனை மறந்து பூ பூத்தாள்
புன்னகையும் இன்னிசையும் விதைத்து
பூமியில் நன்றே அறுவடை செய்தாள்

அவளைப் பாராட்ட
யாருக்கும் தைரியம் இல்லை
அவளை செவிமடுக்க
யாருக்கும் காதுகளில்லை

அவள் கண்ணீரைத் துடைப்பதற்கு
கரங்கள் ஒருபோதும் நீண்டதில்லை

பெண்வீடு

இது பெண்களின் வீடு
எங்கள் கூடாரத்திற்கு வாருங்கள்
நாம் இரட்சகராகப் பணியாற்றுவோம்
ஆக்கிரமிப்பின்றி அன்பு செலுத்துங்கள்
உங்கள் ஆன்மசுமைகள் அகன்றுவிடும்
நாங்கள் பெரும் புதையல்தான்
ஆனால் உங்கள் சொத்து அல்ல
பூமியின் ஊட்டச்சத்து நாம்
உங்களில் ஒரு பக்கம் பழமைவாதம்
மறு பக்கம் நிபந்தனைகளின் கூடம்
பெரும்பகுதி ஒன்றுமில்லா வெற்றிடம்
நீங்கள் பாவம் செய்தவர்கள்
மனிதநேயம் மறந்தவர்கள்
அன்பு செய்யத் தெரியாதவர்கள்
நன்றி சொல்லத் தவறியவர்கள்
கட்டியெழுப்ப வேண்டியவர் நாம்
எம்மைக் கந்தலாக்க நினைக்காதீர்
கடந்துசெல்ல வேண்டியவர் நாம்
எம்மைத் தொல்லைபடுத்த எண்ணாதீர்
எங்கள் காதலும் காமமும் கவர்ச்சியானது
எம்மை அனுமதியின்றி அணைக்காதீர்
உங்கள் குருட்டு வாய்கள் மௌனமாகட்டும்
வழிநடத்திச் செல்லாத பேச்சால் என்ன பயன்
பேசாத பொருளெல்லாம் நாம் பேசுவோம்

மறந்துபோனோம்

தொலை தூரப் பயணத்தில்
தோன்றுமா மீண்டுமோர் விடியல்

கால ஓட்டத்தில்
இன்னல்கள் மட்டுமல்ல
இதமான சுபீட்சமும் கண்டோம்

விடியலைத் தேடியவர்
விதையாகிப் போனார்கள்
விடுபட்ட வீரர்கள்
சோகத்தின் உச்சத்தில்
உண்ண உணவின்றி
உடுக்க உடையின்றி
உதவும் கரங்களின்றி
விடியாத இரவோடு
விடியவிடியப் போராட்டம்

எழுத்தோடும் இனத்தோடும்
பணத்தோடும் பவிசோடும்
பத்திரமாய் நாமிங்கே

போரினால் கிடைத்த வாழ்விது
பொய்யில்லை
எல்லாம் அவர்கள் தந்தது

எமக்கு மறதி அதிகம்

விடியலை மறந்தோம்
விடுதலை மறந்தோம்
கொடியவன் செய்த
கொடுமையை மறந்தோம்
கூடநின்ற தோழரை மறந்தோம்

அவளா இவளா
அவள் சரியா தவறா
நானா நீயா
என்னைவிட நீயென்ன பெரிசா
இப்படிப் போகிறது எமது வாழ்க்கை

தாய்நிலக் கடலில்
துடுப்பின்றித் தவிக்கின்றார்
துயரத்திற்கு பிறந்தவர்கள்

எதையும் அவர்கள் கேட்டு செய்யவில்லை
விடியலுக்காய் அனைத்தையும் விட்டு சென்றார்கள்
கடைசியில் தமது உயிரையும் விட்டார்கள்

என்ன கைமாறு செய்தோம்
விடுதலை உணர்வை இழந்தோம்

கார்த்திகைக்கு கார்த்திகை பூக்கும்
கார்த்திகைப் பூக்களானோம்
எழுதுவதைக்கூட மறந்த
ஈரமற்ற பேனாக்களானோம்

அர்த்தமற்றுப் போய்விடுமா
அவர்கள் தியாகம்

மனச்சாட்சி குத்திக் கிழிக்கிறது
இரத்தம் சிந்த வலிக்கிறது

இருளைத் தாங்கும் வீடுகள்
என்றாவது வெளிச்சம் கண்டு விடியுமா!

அறுவடை வயல்

ஓர் மனிதன்
ஓர் வீரன்
ஓர் குழந்தை
ஓர் விலங்கு

ஒவ்வொன்றாய்
ஒருமித்த நீடிப்பாய்
மனித இனமொன்று
மரணித்த நாளிது

முள்ளிவாய்க்கால் திடலில்
கொள்ளி வைக்க நேரமின்றி
போர் குண்டுச் சூரியன்
பொழிந்து கொட்டிய நாளிது

இருப்பைப் பணயம் வைத்து
விரைந்துவர யாருமில்லை

காத்திருந்து காத்திருந்து
களைத்துச் சோர்வடைந்து
மெதுவாகவும் விரைவாகவும்
இனமொன்று சிதைவுற்றது

உள்ளங்கால் தொட்டு
உச்சந்தலை வரை
ஊறி நிற்கிறது வலி

செத்த வாடை காயாமல்
சீறும் அழுகை ஓயாமல்
பத்தி எரிகிறது பழி

மரணம்தின்ற வன்னியும்
சிதறிப்பரவிய சதைகளும்
கதறித்துடித்த அலறலும்
மறதி வெள்ளம் ஆகுமா?

எரிமலைப் பாறைக்குள்
எப்படிப் பூ பூக்கும்

அறுவடை வயலில்
அழுது புலம்பாமல்
எப்படிச் சாய்ந்தோம்
என்பதை ஒதுங்கள்

அடிமைப்படுதல்
சிலருக்கு முடியும்
நசுங்கும் குரல்வளை
சிலருக்குப் பாடும்

வழிதவறிய மந்தைகளின்

பிரார்த்தனைக் கூடங்கள்
பெருகப் பெருக
கொப்பளிக்கிறது கோபம்

நிறம்மாறும் இலைகள்
சருகாக மாறட்டும்

நடைபாதை ஒன்றில்
தடைபோட்டு வைத்தால்
பயணங்கள் முடிவதில்லை
கனவுகள் அழிவதில்லை

வீணையின் நரம்புகள்
வேர் அறுந்து அழுகின்றன

வருங்காலம் தடயம் தேடும்
வார்த்தைகளைச் சுருக்காதீர்கள்

அலைச்சுழி மோதலில்
அரண்மதில் உடைந்த
ஓர் அழகான தோட்டம்
இன்று தனியாக உள்ளது

விதைகள் விழித்தெழுந்து
புது மலர்கள் பூக்க
இரவில்கூட சூரியன் உதிக்கட்டும்

புலம்பெயர் வாழ்வு

வாழ்விழந்தோம்
நாதியற்ற மீதிவாழ்வை
போதிமரம் பாதியாக்க
நாடிழந்து
நம்மைக் காத்தவரையிழந்து
வீடிழந்து
நடுவீதியில் நின்றோம்

எண்ணையில்லா நிலம்
எட்டிப்பார்க்க யாருமில்லை

வேடிக்கை பார்த்தது ஒரு கூட்டம்
வேண்டாமென்றிருந்தது ஒரு கூட்டம்
இரைச்சலிட்டது ஒரு கூட்டம்
இடித்துரைத்தது ஒரு கூட்டம்

நிலமும் மனமும் பாலையாகி
வேற்று மண்ணில் வேர்பதிக்க
விருப்பின்றி வெளியேறினோம்

குடம்குடமாய் தண்ணீருற்றியது புலம்
குறையின்றி கையேந்தியது இனம்

நிலத்தின் இழப்பு எமது விதி
புலத்தில் வாழ்க்கை எமது வரம்
இடது அறையில் இன்பம்
வலது அறையில் கொஞ்சம் வலி

உயிரின் இழையொன்று அறுந்தாலும்
பூமியும் வானமும் பொதுவாகும்
பூப்பூக்கும் வாழ்க்கை புலத்தில்

தமிழன் நீரைப் போன்றவன்
கொள்ளும் கலத்தின் வடிவம் கொள்பவன்
அலையின் திசையில் நீந்தத் தெரிந்தவன்

அவன் கண்களில் கலவரம் இல்லை
அவன் கால்களில் தடுமாற்றம் இல்லை
புத்தியுடன் போராடினான்
பொறுமையுடன் தட்டிக்கேட்டான்
சாதிபேத மடமைகளைச் சாகடித்தான்
சமூகக்கொடுமைகளைச் சரிசெய்தான்
மூடக்கொள்கைகளை மூழ்கடித்தான்
அர்த்தமற்ற சடங்குகளை அழியவிட்டான்

இங்கே பெண்ணடிமை சீரானது
பெண்ணறிவு செறிவானது

இளகிய இதயங்கள் சங்கமித்தன
இழப்பிலும் துளிர்க்கும் இனமானோம்

புலத்தில் வாழ்ந்தாலென்ன
நிலத்தில் வாழ்ந்தாலென்ன
ஊரை உறவை மறக்காமல்
இனத்தைக் காட்டிக் கொடுக்காமல்
உண்மைக்கு நெருப்பு வைக்காமல்
பொய்மைக்குத் துணை போகாமல்
பட்டம் பதவிக்குப் பறக்காமல்
திட்டம் போட்டு அறுக்காமல்
சுதந்திரக் காற்றை சுவாசித்தால்
எங்கும் நல்வழி காண்போம்

பயணங்கள் தொடரும்

எத்தனை ஆண்டுகள் பறிபோயும்
இதயத்தின் வலிகளை எளிமையாக்க
என்னிடம் வார்த்தைகள் இல்லை

உடல் சிதறி
தரிசுமணல் நிறம்மாற
மண்ணிற்குள் புதைந்த
மரணபயமற்றவரே
நான் அடிக்கடி யோசிக்கும்
அழகான மனிதர் நீங்கள்

நீங்கள் போராடிய சோர்வு
இன்னும் ஓய்ந்திருக்காது
எல்லாம் முடிந்ததென்று
ஏதேதோ சொல்கிறார்

எதுவும் முடியவில்லை
இங்கு எதுவும் சரியில்லை

நன்றி மறக்கும் மனிதருக்கு
நீங்கள் கொடுத்தவிலை
கொஞ்சம் அதிகம்தான்

பேய் வீடுகளும்
போர் மேகங்களும்
மரணித்த காடுகளும்

அவலத்தின் சாட்சிகளாய்
அத்தனையும் வலிகள்

மன்னிக்க முடியாமல்
நிலையான சோகம்
நெஞ்சுவரை தாக்க
வாழ்க்கையை நேசித்து
வாய்பேசாதிருக்கின்றோம்

குழந்தைகள் வன்முறை
பெண்கள் துன்புறுத்தல்
ஆண்கள் சித்திரவதை
தீ மற்றும் அழிவு
இன்றும் தொடர்கிறது

நீங்கள் சிந்திய
ஒவ்வொரு மூச்சும்
மூச்சுத்திணறலும்
இரண்டறக் கலந்ததால்
ஏதோ ஒன்று
எமக்குள்ளும் எரிகிறது

மோசமான பாதை
ஆபத்து அதிகம் அமைதி வேண்டும்
வன்முறையற்ற புரட்சி வேண்டும்
வெறுப்பும் கோபமும் குறைக்க வேண்டும்

உற்சாகக் குரல்கள் ஊளையிடுகின்றன
உண்மை இருக்கலாம்

ஆனால் பொங்கிப் பாய்ந்த
இரத்தக் களரியின்
தீவிர சாட்சியாளர் நாம்
எப்படி இன்று அந்நியன் ஆகலாம்

குருதி வெள்ளத்தில் மிதந்த சடலங்களின்
இறப்புகள் இன்று காலாவதியாகின்றன
அணிவகுப்பு நடாத்தி ஆச்சரியப்படுத்திய
போர்வீரங்களின்று விவாதிக்கப்படுகின்றன

புதையல் போன்ற புனிதமொன்றை
கலப்பை கொண்டு உழுது தீர்ப்பதை
கண்டும் காணாமல் தாண்டிப் போக
என்னிடம் என்ன இறக்கைகளா உண்டு

வெற்றி அல்லது இழப்பு
உரிமையை தீர்மானிப்பதில்லை
சோகம் அல்லது கண்ணீர்
தெரியத்தை தீர்மானிப்பதில்லை
பராக்கிரமம் இருந்தால்
பாதைகள் மாறும்
பயணங்கள் தொடரும்

கலையாத கனவு

கனவொன்று கலைந்தது

கலைந்தது கனவென்று
பறந்தன விமர்சனப் பறவைகள்

வெற்றிடமொன்று உருவாகும் என்றனர்
இது மீட்சியற்ற பெருவீழ்ச்சி என்றனர்

காயத்தின் நெருப்பில்
குளிர்காய்ந்து மகிழ்ந்தனர்

கனவுகள் கலையலாம்
இருத்தலின் எத்தனிப்பு
என்றாவது ஓய்வதுண்டோ!

இழப்பின் சுவடுகள்
விடுதலை வெளிச்சத்தில்
மீண்டும் பளிச்சிட
வென்றது நம்பிக்கை
வெருண்டது உலகம்

கனவுகள் கலைவது
முடிவென்று ஆகாது

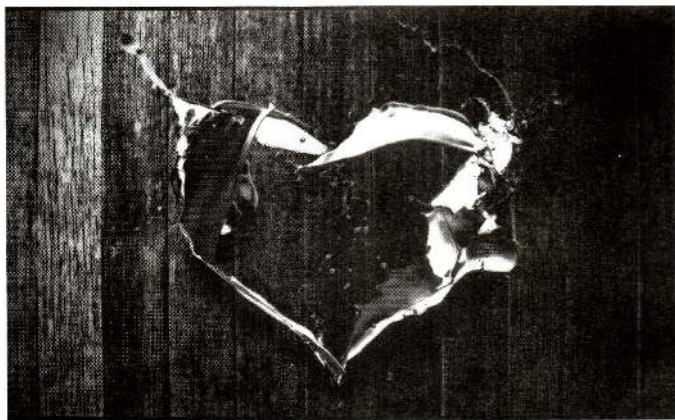
கலைவதே கனவென்ற
கனமான புரிதலுடன்
கண்கள் உள்ளவரை
கனவுகள் தோன்றும்

விடுதலைக் கனவுகள்
விபரீதமானவை
சாத்தியம் ஆகுமென்று
சத்தியம் செய்வதில்லை

மீண்டும் மீண்டும்
கனவுகள் கலைந்தாலும்
தோண்டத் தோண்ட
காலங்கள் தொலைந்தாலும்
வெறுமையை விரட்டி
வலிகளைக் கடந்தால்
வைரத்தைக் காணலாம்

காற்றோடு கலந்தவையும்
மண்ணோடு மறைந்தவையும்
அவல நினைவுகளும்
அழுத குரல்களும்
மானிடம் கற்ற
மறதிக்குள் மறைந்திடுமா!

காதலுக்காக

அவனும் அவளும்

அவனோர் நாயகன்
எப்போதும் எங்கேயும்
காற்றைப்போல் நிறைவான்

வாழ்க்கையை நேசித்து
மகிழ்ச்சியைக் காண்பான்

சுமைகளைச் சுமந்து
குறைகளைக் குறைத்து
இயற்கையை இரசிப்பான்

அவனோர் பேரழகன்

சொல்லும் சொல் அழகு
செய்யும் செயல் அழகு
பேசும் மொழி அழகு
நேசம் தனி அழகு

அவனோர் பெறுமதி
சாதிக்கத் துடிக்கும்
பூரிக்கும் நெஞ்சம்
கோரிக்கை விடுக்கும்
மங்காத நல்லறிவு

அவளோர் நாயகி

ஒவ்வோர் மனதிலும்
அவள் ஞாபகம் இருக்கும்

சுழலும் உலகத்தில்
யாரோடும் பேசுவாள்
எவரையும் நேசிப்பாள்

அவளோர் அதிசயம்
பாதுகாப்பு வலயத்தை
மீறுகின்ற துணிவு
பூமியைத் தோற்கடிக்கும்
அசாத்தியத் திறமை

இவர்களது
இதயமும் மனமும்
இரண்டறக் கலந்தால்
சமரசம் உலாவும்
சாந்தமான புகலிடம்
சாத்தியமாகலாம்

காதல் வந்தால்

யார் அங்கே
காதலைக் காதலித்து
நீலவானில்
கைகோர்த்து நிற்பது

காதல் தேவதையும்
மன்மதனும் ரதியும்
வாழ்த்த வேண்டி
பிடிவாதம் பிடிப்பது

காதலென்பது
சுவாரசியமானது

காதல் வந்தால்
ஒவ்வொருநாளும்
இரவும் நிலவும்
கதைபேசிச் செல்லும்

காதல் வந்தால்
ஒவ்வொருநாளும்
மலையும் வானும்
கைகுலுக்கிச் செல்லும்

செட்டை விரித்து
நடுவானம் சென்று
வீடுகட்டச் சொல்லும்

தரையில் நின்று
கீழ்நோக்கி வளைந்து
நிழல்வழி தேடும்

தடுமாறும் நேரம்
தத்துவம்கூட
தவறாகத் தோன்றும்

காதல் புன்னகை
சூரியனை மிஞ்சும்
காதல் கண்களை
நட்சத்திரம் கெஞ்சும்

காற்று வந்து
விளையாடக் கூப்பிடும்
இதயம் பொங்கி
விளிம்புவரை நிரம்பும்

காதல் என்பது
பரந்த பயணம்

எந்தத் தீவில்
எந்தக் கரையில்
எப்படித் தொடங்கும்
எப்படி முடியும்
எதுவும் தெரியாது

கருணை பொங்கும்
தாய்மை போல
இளமைப்பருவ
நாட்களைப் போல
மீண்டும் மீண்டும்
தேடச் சொல்லும்
காதல்.....

காதல் திருட்டு

வெல்ல முடியாத வலிமை
தீர்க்கமுடியாத தேவை

உன்னை வந்தடைய
என்ன செய்யவேண்டும்

வரிசையில் நிற்கட்டுமா
வாயாடிக் களைக்கட்டுமா
உலகிற்கு விக்கட்டுமா
உன்னை மட்டும் சுற்றட்டுமா

வெளிச்சம் தின்ற
சுரங்கப் பாதைக்குள்
மாட்டிக்கொண்ட
மன்னவள் நான்

என் ஒவ்வொரு உறுப்பும்
வலுவிழந்தாலும்
வெளியில் வருவதற்கு
வாய்ப்பேதுமில்லை

கஞ்சத்தனமின்றி
ஊட்டமளிக்கின்றாய்
கடவுளைப்போல் தினம்
வரம் தருகின்றாய்

எனக்குள் என்ன நடக்கிறது!

இந்தக் காதல் வாய்ப்பு
மழையா மாரியா!
தினமும் குளிர்கின்றேன்
தெப்பலாய் நனைகின்றேன்

அருகில் வந்துபார்
நான் நிலைமாறி நிற்பதுவும்
திசைமாறிப் போவதுவும்
உனக்கும் புரியும்

ஒரு நாள் விரைவில்
உன் மூச்சைத் திருட
உயரச் சுவருடைத்து
உன்னிடம் வருவேன்

காதல்

காதலென்பது
கட்டாயமில்லை
கடமையுமில்லை

காதலுக்கென்று
விதிகளுமில்லை
விளக்கமுமில்லை

புகலிடம்தேடி
காத்து நிற்பது
காதல் அல்ல

வெறும் கொப்பளமாக
வெடித்து மறைவது
காதல் அல்ல

தற்பொழுதும்
எப்பொழுதும்
உணரவைத்தால்
அது காதல்

பேச்சும் பொருளும்
கவர்ந்து கொண்டால்
அது காதல்

மனதில் பரவும்
கூரியமகிழ்வு
அது காதல்

இரண்டு உயிர்களின்
இரகசியக் கொந்தளிப்பு
அது காதல்

காமம் தாண்டி
கரைதொடும் நிறைவு
அது காதல்

கற்கவேண்டிய
முக்கியபாடம்
காதல்

இதயத்துடிப்பின்
பாமரமொழி
காதல்

வாசிக்கத் தூண்டும்
அழகியவரி
காதல்

யார் சொன்னது
முதல் முறைதான்
காதல் வருமென்று

நீ விதைக்கும்
ஒவ்வொரு விதையும்
ஒங்கி வளர்ந்து
காதல் செய்யும்

காதலென்பது

உள்ளம் கவர்ந்திழுக்க
உவகை பொங்கிவர
காதல் உருவானது

உள்ளத்தின்மீதா
உடல்மீதா
உரிமைக்காகவா

அவன் உயிர் தொட்டான்
இவள் உடன்பட்டாள்
நாளை விடுபட்டால்
அவர்தம் வழிசெல்வார்

இது வரமல்ல
இது சாபமல்ல

உயிர் உள்ளவரை
இதயம் பெயர் சொல்லும்
ஒருவகை உறவு

காதலென்பது
பணிப்படலமல்ல
வெப்பத்தில் மறைந்துபோக

அகதி நிலையல்ல
கையேந்தி வரம்கேட்க
கற்பனைக் குதிரையல்ல
கடிவாளமின்றிக் குதித்தோட

ஆசையும் இன்னோர் ஆசையும்
இன்பமும் இன்னோர் இன்பமும்
இரண்டறக் கலந்திருக்கும்
கல்மேல் எழுத்துப்போல்
நெஞ்சில் பதிந்திருக்கும்

காதல் இல்லையேல் சாதல்

விதி சமைப்பவன்

சந்திரவம்சத்து
சின்னஞ்சிறு வெண்புறா
சிறகடித்து சிறகடித்து
என்னதான் சொல்கிறது

இதயம் புகுந்து
கைகளில் ஒடுங்கி
அலகுகள் பின்ன
அனுமதி கேட்கிறது

நீ ஓர்
விதி சமைப்பவன்
ஒவ்வோர் தளத்திலும்
தனித்தகுதி கொண்டவன்

தொலைத்தவர் தேட
தொடராதவர் நாட
தேர்வு செய்யப்பட்டவன்

இதுவரை காணா
அதிசயம் கலந்த
அழகிய புன்னகை நீ

உன்னைத் தினமும்
தீண்டாமல் தீண்டி
கரைந்து போகின்றேன்

உனக்குள் நானும்
என்னைத் தொலைக்க
உயிரைத் தேடுகின்றேன்

இது என்ன மாயம்
எவர் இட்ட சாபம்
ஒவ்வொரு பிறவியும்
உன்னை என் பின்னால்
தொடரவிட்டேனா

நான் பின்னிச்சென்ற
நீண்டவலையில்
நீ சிக்கித் தவித்தாயா

சொற்களைக்கூட
மெல்ல மெல்லமாய்
நான் இழந்து வருகின்றேன்

என்னைச் சேர்ந்தவர்கூட
அந்நியமாகி
தொலைந்து போகின்றார்

காற்றின் அசைவில்
மரத்தின் கிளைகள்
உரசிக் களிக்கின்றன

செந்நிறம் பொங்க
சேதாரம் களைந்து
வாழ்தல் நடக்கின்றது

கனிந்த பழம்
பூமியில் விழுவது
மரத்தின் முடிவல்ல

ஒன்றை ஒன்று
கவரந்து கொள்வது
ஈர்ப்பு விசைதானே!

விளக்கம் எதற்கு
விவாதம் எதற்கு

உயிரும் மெய்யும்
உருகிப் போவதற்குள்
கடலின் அலைகள்
ஓய்ந்து போவதற்குள்

கதிர்கள் வீசி
எழுந்து நீ வா!

பிரிவு

காயப்பட்ட மனசும்
உப்புக்கரித்த கன்னங்களும்
கடந்து வந்த சிரமங்களும்
சமாதானம் அடைந்துவிடும்

உன்னை விட்டு விலகிய
அந்த ஒரு கணம் மட்டும்
கண்ணைவிட்டு நீங்காமல்
உறைந்து போகின்றது

என் கால்களுக்கடியில்
பள்ளத் தாக்குகள்
என் வானத்தின் ஓரம்
மழை மேகங்கள்

விடிவதற்கு முன்பே
அனைத்தையும் முந்திக்கொண்டு
உயிர் தேடும் உதிரமாய்
உன்னைத் தேடுகிறது இதயம்

எங்கே நான் போகிறேன்
எதுவும் தெரியவில்லை
ஒவ்வொரு காலையும்
ஒளிகூடக் கசக்கிறது

பச்சை இன்னும் மாறாமல்
பசுமை இன்னும் வாடாமல்
உதிர்ந்த இலைகளாய்
விரும்பி விழுகிறேன்

எதிர்கொள்ள முடியாமல்
எல்லாமே மாறிவிட்டன
எங்கே சென்றுமோத
என் பக்கத்தில் நீ இருக்க

ஈழத்தில் கரவெட்டியில் பிறந்தவர் செளந்தரி கணேசன். இவர் தற்போது அவுஸ்திரேலியாவில் வசிக்கின்றார். யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் கணிதத்தில் சிறப்புப்பட்டமும் வெஸ்டேன் சிடனி பல்கலைக்கழகத்தில் கணக்கியலில் முதுகலைப்பட்டமும் பெற்றவர். சாம்பியா, நியூசிலாந்து ஆகிய நாடுகளில் கணிதம் மற்றும் இரசாயன ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர். தற்சமயம் சிடனியில் கணக்கியல் சார்துறையில் நிர்வாக மேலாளராகப் பணிபுரிகிறார்.

கவிதையிலும் சிந்தனை இலக்கியத்திலும் அதிக நாட்டம் கொண்ட செளந்தரி அவுஸ்திரேலியத் தமிழ் ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தில் நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளராகவும் அறிவிப்பாளராகவும், வென்ற வேதவில் தமிழ்ப் பாடசாலையில் தமிழ் ஆசிரியராகவும் பகுதி நேரப்பணியாளராக இருந்து வருகிறார். சிடனியில் நடைபெறும் இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளிலும், பல சமூக அமைப்புகளின் செயல்பாடுகளிலும் இவரது பங்களிப்பு பெருமளவில் இருக்கும். அகத்தி இவரது இரண்டாவது நூலாகும்.

ISBN 978-955-4676-64-0